

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De duplici genere hominum, pietatis speciem præ se ferentium. Capvt XIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

APPENDIX QVA-
rundam sublimium Quæsti-
onum, Authore

D. HENRICO
SVSONE VIRO SANCTISS.

*De duplici genere hominum, pietatis speciem
præferentium.*

CAPVT XIII.

ICVT Aquila prouocans
ad volandum pullos suos.
Deut. XXXII.

Posteaquã spiritualis Mi-
nistri filia, de qua in eiusdem
Ministri vita multa dicun-
tur, ex illius pijs institutio-

nis, quantum ad æternam & actuosæ vitæ
sanctitatem attinet, secundum exteriorem ho-
minem in mollis ceræ modum ad ignem reso-
luta, vt possit sigilli formam recipere, compo-
nita & constituta fuit, atque per exemplarem
Christi vitam, quæ est via tutissima, diu satis
ordinate deducta fuisset, scripsit illi Minister
in hunc modum: Tempus iam est filia, vt ad
interiora ac viciniore te extendas, atque extra
titulum consolatoriz circa formas & imagi-

V nes

DIV
45

nes occupationis, quæ est hominum incipientium, te proripias. Fac quæso vt solet Aquila pullus iam volare idoneus: id est, vt bene firmas & ad maturitatem perductas alas tuas, hoc est, animæ supremas potentias vel vires in diuina contemplationis celsitudinem, quæ est hominum perfectorum, subrigas ac sustollas. Scis tamen quid Christus suis dixerit discipulis, plus nimio ipsius corporali præsentia affectis: *Expedi vobis, inquit, vt ego vadam: alioqui Paracletus non veniet ad vos.* Præterea exercitia tua, dubium non est, commoda quædam admodum ac præparamenta fuisse vltius proficisci per bestialis ac sensualis vitæ desertum in promissam terram puri & trāquilli cordis quod hîc est vitæ beatæ inchoatio quædam, & in futuro seculo perpetuè perseuerat. Vt autem sublimis hæc & intellectualis via perspicua tibi fiat, equidem lumine quodam perspicua discretionis tibi prælucebo: qua nimirum discretionem obtenta, nō possis in vltos errores incidere, quamuis sublimiter sensibus volites. Agè ergo animum aduerte: Duplex est modus vel institutum eorum, qui pietatis speciem præ se ferunt. Alij rationabilem, alij irrationabilem modum sequuntur. Priores illi sunt, qui suam eo rationem & intellectum accommodant ac referunt, vt quicquid intelligunt, quicquid agunt vel omittunt, vera cum discretionem peragatur, id est, secundum mentem sanctæ Ecclesiæ Catholicæ, in laudem Dei & mortalium omnium tranquillam pacem: seruantque sollicitè & inuigilant verbis & moribus suis, vt quantum ex ipsis est, nemo inde patiatur offendiculum;

Ioh. 16.

Duplex pi-
rum modus.

diculum, nisi sui animi vicio ac prauitate, vt crebro fit, quisquam id patiatnr. Eiusmodi honestum, custoditum, ac religiosum viuendi institutum natura & ratio ac intelligentia probat & confirmat. Atque est ea deiformis & laude digna ratio vel intelligentia, vtpote quæ solidam veritatem in seipsa relucet, quemadmodum celum stellis ac sideribus. Alij, qui bonos se videri volunt, & irrationalem sectantur vitam, ij sunt, qui ad seipfos reflexi cum natura indomita & immortificata, ratione sua duntaxat per contemplationem res acuté speculantur, atque inde apud imperitos arroganter dicere nōrunt, idque aded, vt facile contemnant, quantumuis alij id sibi displicere factis & verbis testentur. Horum lux rationalis foras erumpit, non introrsus tendit. Et sicut ligna putrida noctibus lucere videntur, & tamen nihil habent luminis: ita etiam istiusmodi hominum interna lux & externa conuersatio profus dissimilis est Christo, cuius deberet referre similitudinem. Plerunque isti agnoscuntur ex infrenatis & dissolutis dictis suis: & quibus exempli causa vnum tantum hinc profertur, vnde possit de cæteris coniectura capi. Quidam ex eis quodam loco sic ait: Iusto nullum est fugiendum medium vel impedimentum. Hæc, & eius generis aliæ sententiæ, apud parum oculos alicuius ponderis esse videntur: sed à prudentibus reprobantur, quippe qui, quid sibi velint, probè capiāt. Id autem ea, quæ iam recitata est, sententia satis declarat, nempe iusto non esse vitandum impedimentum. Quis ergo est iustus, & quod impedimentum? Iustus,

Ratio viuendi optima quæ.

Lignis putridis qui cur similes.

Y 2 a vit

Iustus quis
diceodus.
Iusto impe-
dimenta vi-
tanda.

Iustus quate-
nus noxia
cuncta vitare
debeat.

Sententiæ
quales cur
rationi repu-
gneat.

si visitato velimus more loqui, quatenus crea-
tus est accipitur, non autem secundum ideam,
quam habet in Deo. Iustus enim non per se sub-
sistit, sed subiectum aliquod requirit: atque ita
Iustus dicitur. Quod autem est impedimentum
Peccatum videlicet, quod hominem separat
Deo. Num igitur Iustus peccatum non deuita-
bit. Quis id non videat prorsus discordare
vero & ab omni recta ratione? Verum quidem
est, Iustum nullum pati medium, quatenus se-
cundum Ideam, sicut & cæteræ res omnes, in
superessentiali Dei intelligentia vnum cū Deo
est. Sed in eo simplici ac superessentiali Diuini-
tatis fundo non est iustus homo, corporeus
homo. Non est enim quicquam corporeum in
Deo, sicut nec medium vllum vel interstitium.
Sed extra hunc fundum quilibet homo, hunc
vel illum se hominem esse intelligit. Hic enim
mortalis est, illic minimè. Quatenus ergo mor-
talis est, certum est eum natura vitiata induci,
vnde satis opus habet cuncta vitare noxia im-
pedimenta. Quod si persuadere mihi velim,
nulla me iam creata ratione præditum, atque
ita tanquam pro non existente habere me ve-
lim, & sine vlla Dei ac mei ipsius distinctione
cunctas actiones corporales efficere, tanquam
Idea, quæ est in Deo increata, eas efficiat: id pro-
fecto longe flagitiosissimum fuerit. Inde ergo
potest animaduerti, tales sententias nihil ha-
bere rationi consentaneum. Nec tamen hæc ita
dicta sint, quasi damnare velimus rationales
vel intellectuales institutiones, aut rationales
ac circumspectè prolatas sententias, vel Incu-
brationes, quæ hominem bestialitate exuunt,
atque

atque ad intelligibilem percipiendam veritatem ordinatè introducunt, licet non ab omnibus intelligantur. Certum est enim, crasse quorundam cecitati & imperitæ bestialitati neminem commode satis loqui posse. Ad hæc eius filia respondit: Grates ago Deo pro tam dilucida distinctione. Velim autem etiam abs te discere Pater, quid inter ordinatam & curiosam rationem, quid item inter falsam & veram Resignationem interfit.

De discrimine inter ordinatam & curiosam rationem.

CAPVT XIV.

POST prima illa certamina, quæ ad mortificandam carnem & sanguinem suscipiuntur, ad profundum peruenitur iter, vbi multi demerguntur: atque ipsum est Ratio curiosa. Eam autem ego rationem curiosam appello: Nimirum postquam homo à vitijs & formis inhærentibus est expeditus, atque ultra tempus & locum hilariter sese subrigit, qua in parte ante præpeditus erat, vt naturali sua dignitate non posset uti, incipitque sese Rationalis aperire obtutus, potioriq; homo delectatione afficitur, quæ ex veritatis cognitione, Diuinæ beatitudinis fruitione, æternitatis contemplatione atque id genus alijs hauritur, creataque intelligentia sempiternam illam ac ininominabilem intelligentiam partim in seipsa & rebus omnibus intelligit, admiratione quadam & stupore perfunditur homo, dum

Ratio curiosa quid.